

РЕШЕНИЕ

№ 6331

гр. София, 13.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

**ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов
Златка Илиева**

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **7841** по описа за **2020** година докладвано от съдия Златка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма],ЕИК:[ЕИК] против Решение от 31.03.2020 г., постановено по н.а.х.д. №19673/17 г. по описа на СРС, НО, 14 с-в, с което е потвърдено Наказателно постановление №F314661/31.08.2017 г., издадено от заместник-директор ТД на НАП С., с което за нарушение на чл. 3, ал. 1, т. 1 от Закона за ограничаване на плащанията в брой, на основание чл. 5, ал 1 от същия закон, на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 5 000 лева. Решението се обжалва, като незаконосъобразно, по съображения подробно изложени в депозираната касационна жалба. Иска се неговата отмяна и отмяна на наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, чрез процесуалния си представител поддържа жалбата .

Ответникът – редовно призован, не се представлява. Представя писмено становище, в което оспорва касационната жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, моли решението на СРС да бъде отменено..

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, поради което е допустима.

Разгледана по същество е основателна. Съображенията за това са следните:

С обжалваното решение е потвърдено процесното НП, с което на касационния жалбоподател за нарушение на чл. 3, ал. 1, т. 1 от Закона за ограничаване на плащанията в брой / ЗОПБ/, на основание чл. 5, ал. 1 от същия закон, е наложена имуществена санкция в размер на 5 000 лева

От фактическа страна, съдът е приел за установено, че жалбоподателят на 11.07.2016г. е получил в брой от Р. Д. И. сумата от 10 000 лв., на основание чл. 134 ТЗ.

Фактическата обстановка е квалифицирана като нарушение на чл.3, ал.1, т.1 от ЗОПБ, съгласно който, плащанията на стойност равна или над 10 000лв., на територията на страната се извършват само чрез превод или внасяне по платежна сметка.

На основание издадения акт за установяване на административно нарушение, е съставено процесното наказателно постановление, с което на жалбоподателя е наложена имуществена санкция в размер на в размер на 5 000 лева на основание чл.5 ал.1 от ЗОПБ.

От правна страна, Софийски районен съд е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения.

По същество същият е приел, че нарушението е безспорно установено, като наложената санкция е в съответствие с материалния закон.

Съдът намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо, но неправилно.

Касационната инстанция споделя извода на първоинстанционния съд, че при съставянето на АУАН и при издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения. Същият е изложил подробни аргументи и отговорил на всички възражения на жалбоподателя в тази насока. Доводите на съда се споделят напълно от настоящата инстанция, поради което не следва да бъдат преповтаряни.

В оспореното решение е направен анализ на събраните в хода на производството писмени и гласни доказателства, като е прието, че като е получил плащане на

стойност 10 000 лева, жалбоподателят е допуснал нарушение на чл.3, ал.1, т.1 от ЗОПБ.

Настоящата инстанция не споделя този извод.

На първо място, следва да бъде отбелязано, че съдът не споделя доводите на касационния жалбоподател, че административнонаказателна отговорност по посочения по-горе текст се носи само при извършване на плащания в брой на стойност 10 000 лева и повече, в класическия смисъл на понятието „плащане“ – т.е. – когато се дават пари срещу стока или услуга. Целта на ЗОПБ, с оглед и на посочените в него видове сделки налага извод, че понятието „плащане“ следва да се разбира в по-широк смисъл от вложения в ЗЗД, а като „прехвърляне на парични средства“, „парична престация“. Причината за извършване на плащането не е предмет на изследване при прилагането на ЗОПБ. Законът регламентира ограничаването на всички плащания в гражданския и стопанския оборот на страната, поради което качеството на страните, вида на сделките, договорите или операциите по принцип не са от значение по отношение на обхвата на закона. Правнорелевантен следва да бъде единствено размерът на извършеното плащане. Извършено такова над предвидения в закона размер, в брой, представлява нарушение на финансовата дисциплина и стабилитета на установения ред за плащания по безкасов ред. Аргумент в тази насока съдът черпи и от застъпеното разбиране, застъпено в Тълкувателно решение № 3/2012 г. на ОСТК на ВКС, според което терминът "плащане" има значение на изпълнение на парично или друго задължение, както и от посочените в чл. 2 ЗОПБ изключения, повечето от които не попадат в обхвата на понятието „плащане“ по ЗЗД, например: теглене или внасяне на суми в брой, замяна на повредени банкноти и др.

Ето защо, не споделя становището, че внасянето на допълнителна парична вноска по смисъла на 134 от ТЗ/ каквото е основанието за получаване на сумата в настоящия случай/, е извън обхвата на ЗОПБ.

Независимо от това, съдът намира, че административнонаказателната отговорност на жалбоподателя е ангажирана незаконосъобразно.

Съгласно чл.3, ал.1, т.1 от ЗОПБ, плащанията на територията на страната се извършват само чрез превод или внасяне по платежна сметка, на стойност, равна на или надвишаваща 10 000 лева.

От съдържанието на АУАН, последвалото го наказателно постановление, както и от оспореното потвърдително решение, се установява разбирането, че субект на отговорността е юридическо лице, което е приело плащането. Същевременно в съдържанието на акта и НП се сочи платец да е друг правен субект, а самият жалбоподател е получател на сумата. При тези обстоятелства и като съобрази редакцията на чл.3 ал.1 от ЗОПБ – „плащания... се извършват“, съдът намира, че субект на отговорността следва да е платецът. Доколкото дружеството не е извършвало плащане, а е получател на такова, то по отношение на него не се простират параметрите на фактическия състав на нарушението. В този смисъл е формирана практика на АССГ по адм. дело 3664/18г. и др./

Отделно от това, съдът констатира, че отговорността на дружеството е ангажирана в качеството му на допустител.

Доколкото допустителството представлява непопречване извършване на нарушение от друго лице, то юридическо лице не може да носи отговорност за допустителство. Действително, в цитираната норма на чл.5 от ЗОПБ е предвидена възможност за ангажиране отговорността на допустителите, но същата следва да бъде съобразена с разпоредбата на чл. 24, ал.2 от ЗАНН – отговорност може да бъде търсена от изрично предвидените в закона лица – ръководители на съответната организация или предприятие, в качеството им на физически лица, за нарушения, допуснати от техни подчинени. Отделно от това, следва да се отбележи, че получаването на плащане е насрещно на престирането на пари изявление. То обаче е насочено да породи различни, гражданско-правни последици, поради което не би могло да се приеме, че цели улесняване, непопречване на самото плащане, като го предхожда или съпътства.

При тези обстоятелства, съдът намира, че отговорността на дружеството – касационен жалбоподател, е ангажирана неправилно.

Като е достигнал до обратен извод и потвърдил процесното НП, първоинстанционният съд е постановил решение в нарушение на материалния закон. Ето защо, същото следва да бъде отменено. Вместо него следва да бъде постановено друго, с което НП бъде отменено.

Предвид изхода на правния спор, претенцията на ответника по касационната жалба за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява неоснователна.

По изложените съображения, и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение от 31.03.2020 г., по н.а.х.д. №19673/17 г. по описа на СРС, НО, 14 с-в.

ОТМЕНЯ Наказателно постановление №F314661/31.08.2017 г., издадено от заместник-директор ТД на НАП С.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.